



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ Τρεμορ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ. (συνέχεια). — Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη, (συνέχεια). — Α. Γ. Κωνσταντινίδου : ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ὅτε οἱ δύο ἀδελφοὶ κατῆλθον ἐνδεδυμένοι ἐνδύματα ἐκ βελούδου, ὁ μὲν μελανοῦ, ὁ δὲ καστανοχρόου, καὶ φέροντες περικνημίδας, ὡς εἰ ἦσαν ἑτοιμοὶ δι' ἐκστρατείας, ὁ Μορβανδὸς εἶδεν αὐτοὺς ὥπλισμένους διὰ καλῶν καραβινῶν, ἃς ἀπέθηκάν πλησίον αὐτῶν, ἵνα δύνανται εὐκόλως νὰ τὰς λάβωσιν ἐν περιπτώσει ἀπρόοπτου προσβολῆς.

Ὁ φύλαξ παρητῆρει πάντα ταῦτα ἐκπληκτός, μὴ φανταζόμενος, ὥσπερ πάντες οἱ Μορβανδοί, ὅτι τὸ Μορβὰν ἠδύνατο νὰ καταληφθῇ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν.

— Κάμε ὅπως καὶ ἡμεῖς, Ὁβέν, διέταξεν ὁ κόμης, καὶ ἔσο ἑτοιμος διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Δὲν πρέπει οἱ κυνηγοὶ νὰ τρέχουν κίνδυνον νὰ φονευθοῦν ὡς δορκάδες, χωρὶς νὰ ὑπερασπισθοῦν.

Ὁ φύλαξ ἦν ὑψηλός, πεντηκοντούτης περίπου, ὀστεώδης, δασύτριχος, ἰσχνός καὶ μελάγχρους, ἔχων φυσιογνωμίαν δραστηρίου καὶ αποφασιστικοῦ ἀνδρός.

— Πιστεύετε πῶς θὰ ἔλθουν; ἐφέλλισε γενόμενος κάτωχρος.

— Δὲν εἶναι μακράν. Τοὺς εἶδομεν σήμερον τὸ πρωί.

— Πού;

— Εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαμπινιούλ.

Ὁ Ὁβέν ἐσιώπησεν. Ἐξεκρέμασεν ἀπὸ τοῦ καταπετάσματος τῆς ἐστίας ὄπλον μεγάλης διαμέτρου, ἐπλήρωσεν αὐτὸ διὰ δύο φυσιγγίων μετὰ σφαιρῶν διὰ λύκους καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν.

Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ ἀδελφὸς του παρεκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Τί κρίμα, εἶπεν ὁ Οὐγος, νὰ μὴ ἔχουν οἱ σύντροφοί μας ἐκεῖ κάτω ὅ,τι ἡμεῖς ἔχομεν ἐν ἀφθονίᾳ!..

Ἐχαιρον εὐρισκόμενοι πάλιν εἰς τὴν

παλαιὰν πατρικὴν αὐτῶν οἰκίαν. Ἡ θερρακταίνης ὑπηρετεῖ αὐτοὺς ἀθρόωως καὶ τοὺς ἠτένιζε μετὰ συμπαθοῦς βλέμματος πλήρους σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης.

— Ἐπεριποιεῖσθαι τὸ παρεκκλήσιον, Ὁβέν; ἠρώτησεν ὁ Οὐγος.

— Μάλιστα, κύριε κόμη.

— Τὰ φυτὰ θὰ ἐμεγάλωσάν;

— Ἐγείνε περιθόλι τριγύρω εἰς τοὺς τοίχους.

— Συνέβη τί νεώτερον ἐδῶ;

— Μάλιστα. Ὁ υἱὸς τοῦ Οὐβέρτου, ὁ καλλιεργητὴς τοῦ Πλαντίς, ἐσκοτώθη.

— Ταλαίπωρος νέος! Καὶ ποῦ ἐφυνεύθη;

— Εἰς τὸ μέρος τοῦ Ὁρλεάνς. Οἱ γονεῖς του εἶναι ἀπαρηγόρητοι.

— Καὶ ὁ Σαδουῖνος, ὁ λατόμος τοῦ Οὐλάνς τί γίνεται; τὸν εἶδες;

— Ἦλθε δύο τρεῖς φοραῖς νὰ ῥωτήσῃ διὰ σῶς. Ἀλλ' ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἀρχήσαν νὰ φοβῶνται ἐδῶ, δὲν βγαίνει καθόλου ἀπὸ τὰ ἔκδελφια τοῦ τοῦ Πριερέ.

— Αὐριον, πρὶν ἐξημερώσῃ, νὰ ὑπάγῃς εἰς Σεβάν, νὰ τὸν φέρῃς μετὰ τὸν Ρωμαῖον καὶ τὸν Ἰωάννην. Θὰ ἔλθουν τὸ πρωί, ἀλλ' ὅσον ἐνωρίτερα τόσῃ καλλίτερα.

Ὁ κόμης παρητῆρησε τὸν ἀδελφόν του καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως:

— Ὁ γάμος τελεῖται μεθαύριον. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν!

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν φύλακα:

— Τί λέγει διὰ τοὺς Πρώσσους ὁ γέρον Σαδουῖνος;

— Δὲν 'μιλεῖ καθόλου. Παμπόνηρος ὁποῖος εἰμπορέσῃ νὰ τοῦ βγάλῃ τέσσαρα λόγια. Εἰξεύρει ὅμως καθεὶς τί σκέπτεται. Τοὺς μισεῖ ὅσῃ τὴν πανοῦκλα. Εἶναι οἰκογενειακόν. Ὁ πατέρας του ἦτον εἰς Ἰένα καὶ Λειψία.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχον περατώσει τὸ δεῖπνόν των, ἔχοντες τοὺς ἀγκῶνας ἐστηριγμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὡς ἄλλοτε ὅτε ἐπέστρεφον ἐκ τῆς θήρας, ἐν τῷ μεγάλῳ μαγειρεῖ, ἐνώπιον τῆς ὑψηλῆς ἐστίας μετὰ τὸ ἐκ γρανίτου γείσωμα.

Ὁ Οὐγος ἤναψε σιγάρον καὶ ἤνοιξε τὸ παράθυρον.

Ὅπως καὶ πρὸ τῆς Κουφοβαλανιδίς,

ἡ πεδιάς κατεκλύζετο ὑπὸ τῆς πάχνης, τεφρόχροα νέφη περιέβαλον τὰ κάτω ἄκρα τῶν μεγάλων δένδρων τοῦ κήπου, ὧν ἡ κορυφὴ μόνον ἐξεῖχε τῆς πάχνης, ὡς βύρλα ἀνωθεν λίμνης, ἡ ἡμισέληνος ἡ φωτίσασα τὴν σφαγὴν τῶν δραγόνων κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, λεύγας τινὰς ἀπωτέρω, ἐφώτιζεν ἐπίσης τοὺς λόφους τῶν πλευρῶν τοῦ Ροσεβιέλ.

Ὁ Ροβέρτος, καθήμενος πρὸ τοῦ πυρός, ἐσκέπτετο τὴν Ἑλένην του.

Ὁ Οὐγος, γνωρίζων τὰ πάντα, συνεμερίζετο μὲν τὴν ἀγαπάκτησιν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀλλ' ὀλιγώτερον αἰσθανόμενος τὸν θάνατον τῆς μαρκτησίας, ἦτο ἐμπλεως τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου μίσους, ὅπερ ἐμπνέει εἰς τὰς ἐκλεκτὰς ψυχὰς μόνῃ ἡ ἀνάμνησις τῶν δεινῶν τῆς πατρίδος. Καὶ ἐσκέπτετο ἐπομένως τοὺς ἱκανοὺς ἐκείνους ἐπιδρομεῖς, οἵτινες ἐμάχοντο ὡς ἀρπαγες καὶ ὡς κόρακες καὶ γύπες μᾶλλον, ἢ ὡς ἐχθροὶ γενναίόφρονες καὶ ἱπποτικοί.

Ὅπως οἱ Σίμωνες καὶ οἱ Φαρζεάς, ἀλλ' εἰς ὑψηλότερα ἀποβλέπων, δὲν ἠδύνατο οὔτε κἂν νὰ τὸ σκεφθῇ, ὅτι οἱ ἱπποὶ τῶν Οὐλάνων καὶ οἱ Γερμανοὶ στρατιῶται θὰ ἐλεηλάτουν τὸ Μορβὰν τοῦ ἀπεινὶ καὶ θὰ ἐμειδίωσαν κατόπιν διὰ τὴν ἀνανδρίαν τῶν κατοίκων αὐτοῦ, ἐν τοῖς ζυθοπωλείοις τῆς πατρίδος των, καταπίνοντες ποτήρια ζύθου, ἢ τρώγοντες τοὺς δυσπέπτους ἀλάντας των.

Θὰ ἔκαιε μᾶλλον τὸν οἶκόν του, τὸν οἶκον τῶν πατέρων του, παρὰ νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθωσιν ἐν αὐτῷ.

Αἶφνης ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε θόρυβον πλησιαζόντος ἀμαξίου· δευτερόλεπτον μόλις εἶχε παρέλθει καὶ ὁ θόρυβος ἔπαυσε.

Πάραυτα ὁ κύων, ὅστις ἐπλανᾶτο περὶ τῆς οἰκίας ἤρξατο ὑλακτῶν.

— Σιωπὴ! εἶπεν ὁ Οὐγος.

Δὲν ἦτον πλέον μικρὸν ἀμαξίον, ὅπερ ἐπλησίαζεν, ἀλλ' ἀνθρώπων βήματα.

Τρία ἄτομα διεκρίνοντο βαίνοντα πρὸς τὴν γέφυραν.

Νεύσαντος τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ὁ φύλαξ ἐξῆλθε καὶ προῦχώρησε πρὸς τοὺς νυκτερινοὺς αὐτοὺς ἐπισκέπτας, κρατῶν τὸν κύνα ἀπὸ τοῦ περιτραχηλίου του.